L'esperit de l'avinguda de Carrero Blanco

"L'avinguda de l'Estatut ha estat en programes de partits: s'ha proposat que fos una via urbana, un carrer, que el trànsit de pas no fos perillós, que tingués carril bici, ombres i arbres... "

L'avinguda de l'Estatut, tallada al trànsit aquest diumenge | Marta Casas

L'any 1868 la Diputació de Barcelona començà a construir la carretera de Gràcia a Manresa. Primer era un camí de carro, després, el 1879, es pavimentaria fins a Terrassa segons reial decret. Passava per Rubí i es juxtaposava pel centre de la vila amb la carretera de Molins a Caldes. Era un moment on convenia que les carreteres passessin per dins de les poblacions, el tràfec de carros i carruatges aportaven un valor econòmic i social important. A Rubí el pas de les dues carreteres pel mig era un bé de Déu, els carrers cèntrics es beneficiaven del pas de viatgers.

Fent un salt en la història, i ja situats l'any 1973, els carros ja havien estat substituïts pels 600 i engendrava força maldecaps. El nombre de vehicles era rellevant i els conductors tenien pressa. La Diputació decidí fer una variant d'aquella carretera al seu pas per Rubí. Evitaria el tràfic per dins de la vila enllaçant per "fora" de la població les dues entrades que venien de Sant Cugat i de Terrassa. Així naixeria la carretera d'enllaç.

Les obres començaren el 1973 i quedaren empantanegades una bona temporada perquè

l'Ajuntament, que s'havia compromès a fer el viaducte que passaria per sobre del carrer Verge de Lourdes, no rebia les bigues que l'havien de cobrir.

Finalment, el maig del 1974 van quedar posades. Els trasbalsos de l'obra, però, continuaren, l'empresa constructora tornà a aturar l'obra i va exigir una revisió de preus (us sona?) que quedaria solucionada l'octubre. Abans, el mes de març, l'Ajuntament havia decidit batejar la nova variant com a avinguda de Carrero Blanco. Tot i això, en l'argot popular es va continuar anomenant carretera d'enllaç.

Un cop resolts tots els entrebancs les feines continuaren, però de forma accelerada, hi havia pressa, s'havien d'inaugurar arreu de Catalunya diverses carreteres. Potser vindria un ministre i la data ja estava fixada (llavors no hi havia eleccions, les acceleracions les provocava la visita d'un peix gros), tot eren cames ajudeu-me. A la fi, el diumenge 22 de desembre del 1974 s'inaugurà, amb gran pompa i fastuositat, la carretera d'enllaç amb monument inclòs. Oficialment seria l'avinguda de Carrero Blanco. El ministre no vingué, se'n va anar a Manresa i Girona, així ho explicaren els diaris dels dies següents. A Rubí feren acte de presència el governador civil i el president de la diputació. Per descomptat que també els acompanyaven la tira de càrrecs i acòlits del Movimiento, la Falange, la banda de música de la Guàrdia de Franco i altres espècimens del règim. Sonà l'himne nacional i els aplaudiments se sentiren des del Puigmadrona. Va ser un acte per recordar, així ho reflectia la Rubricata del 5 de gener del 1975 amb fotografies incloses.

El cronista del moment ja s'olorava que aquella Avinguda no era tal. Era una carretera de quatre carrils, i per això avisava (amb molta cautela, no es podia ser crític) que caldrien passos elevats, semàfors i d'altres elements perquè el trànsit que vindria seria perillós.

A la "transició" es van afanyar a canviar-li el nom pel de l'avinguda de l'Estatut. Però continuava com abans, com la carretera d'enllaç per on passaven cotxes i camions a tota castanya, semblava com si l'esperit del Carrero Blanco pervivia.

S'executà un pas elevat, es posaren alguns semàfors. Un projecte al bosc de Ca n'Oriol portava inclòs realitzar un tros de rambla, però acabà malament, i fou el detonant perquè el 2003 hi hagués canvi de color polític. El motiu no era la carretera sinó la zona de restauració que es volia fer a la zona verda.

Des de llavors, l'avinguda de l'Estatut ha estat en programes de partits, no en tots. S'ha proposat que fos una via urbana, un carrer, no una carretera, que el trànsit de pas no fos perillós i anés a la velocitat d'un carrer de ciutat (si pogués ser, eliminar-lo), que tingués carril bici, amb ombres i arbres, que servis per al gaudi dels ciutadans. Els manaires actuals ho han promès des de fa temps, el 2019 van demanar-ne la titularitat i se'ls va concedir a l'instant. Al debat urbanístic del dia 10 de maig tots els partits van coincidir a dir que era un projecte necessari, però el partit majoritari no hi era. Havia penjat un vídeo a Instagram on repetia el mateix que deia el 2019 des del poder i el 2001 abans d'ostentar-lo.